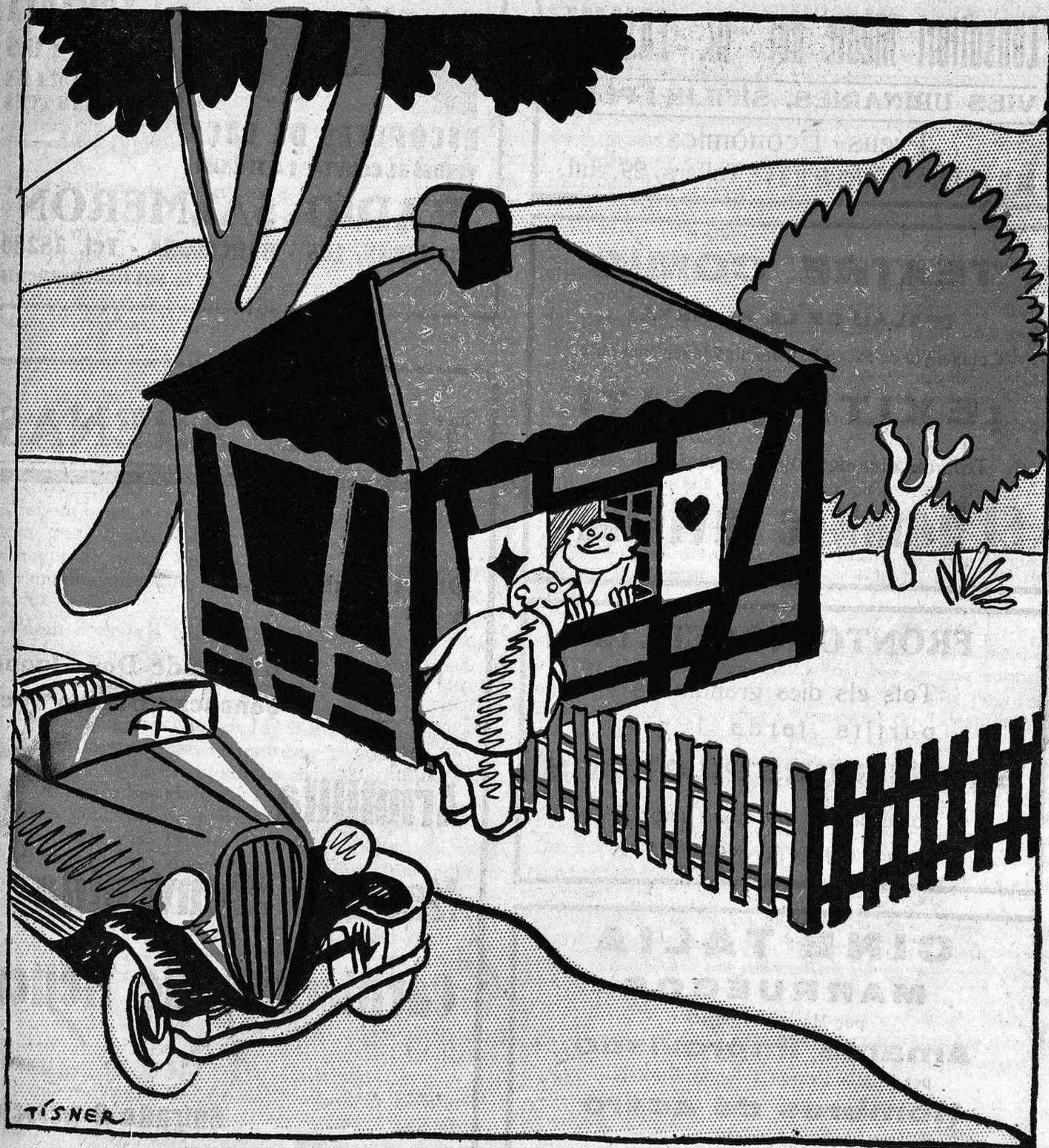

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

—Què, ¿com va l'estat de guerra?
—Bé! Ja s'aixeca.

Ganiveteria ARTERO

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. -:- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPETES DE CAÇA
VENDES AL COMPTA I A TERMINI

RADIO SALMERON
SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280
Es sol·liciten agents

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Tots els dies de l'Opereta vodavillesca

El hombre invisible

TOROS ARENAS

DIUMENGE 6
a les 4

6 toros de Doña Juana
Sánchez Blanco per

Armillita

Manolo Bienvenida

Carnicerito de Méjico

Entrada 3 pessetes

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

MARRUECOS

per Marlene Dietrich

Amante improvisado

per Buster Keaton i Jimmy Durante

Hombres de acero

per Jack Olt

CÓMICA I DIBUIXOS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA :-
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

Les Esquerres no es fan sentir

ES Esquerres no es fan sentir; no es fan sentir com caldria.

Prieto ho ha remarcat amb molta oportunitat. Nosaltres ho subratllarem, car ja fa dies que ho hem insinuat, i hi hauríem insistit, si ens hagués estat possible, però no ens ho ha estat.

Hem passat uns mesos que ens ha calgut escriure del que menys hauríem volgut escriure, i ens ha calgut dir les coses per taula, i confiant en què pot haver-hi un públic que es fes càrrec de la nostra situació, i entengués, dintre el poc que podíem dir, la insinuació que li fèiem.

Es probable que algun dia poguem explicar com hem pogut fer «L'ESQUELLA» ara darrerament, lliscant enmig d'entrebancs, sentint que se'ns ficaven fins en les coses més insospitades.

Però per avui volem parlar del molt que se sent l'esperit d'esquerra en el poble, i del poc que es fa sentir en les direccions i no de res més: hi ha vegades que tot plegat ens fa l'efecte d'aquells moments patètics que hi ha en el teatre: es crida el cel amb els ulls enfonsats enlaire i no es topa sinó amb les fustes del teler.

Sabem, per experiència pròpia, les dificultats de l'hora, però també sabem que—fos com fos—, s'hauria hagut de donar una sensació de vigorització entre els elements directius, puix que cal fer preveure ja el canvi.

Foren molts els qui s'estranyaren que a la darrera crisi, el senyors Santaló i Marial no es moguessin de les seves respectives localitats. ¿Que es cerca que les coses segueixin el seu curs? Es una tàctica, mentre el qui espera estigui a l'aguait i faci sentir llur presència. No és una tàctica quan se sent una gran bullida d'opinió, però no es fa els possibles perquè aquesta opinió tingui un rostre ben definit.

Hi ha gent que ho aprofita tot i gent que no dóna importància a res. Hi ha polítics que viuen de crear apariències i altres que passen el temps menyspreant realitats. Hi ha els qui sempre estan presents i els qui sempre estan absents. Hi ha els qui avancen com poden, a cops de colze, i els qui s'aparten per obrir pas.

L'opinió esquerrana, actualment, és extraordinària, però se la sent estesa, llençada sense profit, en el caos.

¿Tot vindrà? Ho esperem. Però hi ha vegades que es poden abreuçar esperes i altres que es pot donar a situacions una eficàcia que no se'ls dóna.

¡I que no se'ns vingui a dir que això és afer de Directori! Nosaltres som una veu, i com a veu no renunciem a fer-nos sentir, encara que només sigui per a demanar que es facin sentir les veus dels altres.

Es hora que l'Esquerra es pugui trobar, es palpitzi, sigui un cos darrera la gran massa d'opinió esquerrana. Opinem, com Prieto, que en la darrera crisi, l'esquerra hi hauria pogut tenir una major presència i hauria pogut evitar un altre petit avenç.

Per sortir al pas d'allò que la política és cosa de moment, i les unions es fan més o menys extenses, segons es presentin els esdeveniments, direm, per la nostra part, que la política és un cau de sorpreses i que hi ha treballs que no es poden improvisar ni poden ésser atzars portats per l'hora.

Adhuc el senyor Martínez Bàrrios ha remarcat les paraules d'en Prieto. I quedi escrit que el que diem ho diem més per nosaltres mateixos que per la gent de la resta d'Espanya.

Absències dolorosíssimes, clausures, boca closa, obstacles, tot s'ha de poder superar quan existeix una autèntica vertebració de partit. Entre els defectes del passat, hi hagué sempre aquest: com una separació tallada d'avenç entre els que dirigien i els que eren dirigits: les forces semblaven moure's en dos móns diferents: el del fervor i el del traqueteig, una base ferma i alguna cosa jugada damunt d'un empostissat que no té fixesa.

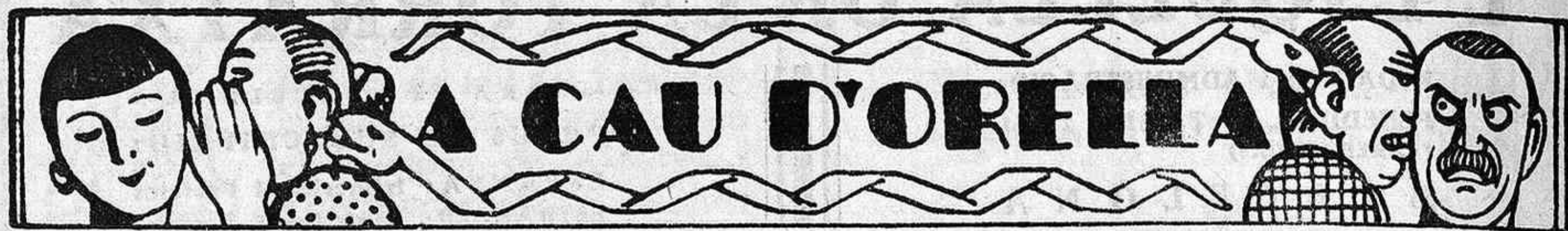
Quan s'ha parlat de l'esdevenidor polític de les esquerres s'ha dit sempre: «el passat ens haurà estat una gran lliçó». Malgrat no ésser hora de fer retrets, fem constar que, per la nostra part, havíem dit moltes vegades coses als dirigents de l'hora passada i que en moltes hem estat profetes, tot dolent-nos molt d'haver-ho estat.

Encetem aquest tema, que algú pot semblar-li inoportú, amb el convenciment que algú o altre ha d'encetar-lo, i com més aviat millor. No és que suposem que en això gris que no es palpa, no s'hi poguessin trobar ments directives i persones que desmentissin això de l'únic, sense que pugui haver-hi res més. No cal perdre de vista que es tracta d'unes opinions que van més enllà dels homes i que no és un nom, ni tres, ni cinc, els que arrosseguen, sinó que es tractarà d'arrossegat, sense una fermesa de saber-se sostenir a peu dret i d'uns endegadors si es té prou intel·ligència per saber aprofitar la lliçó que a uns i altres ens ha estat donada.

Aquestes nostres paraules no volen dir res més ni representen res més, que una represa incorporació al fervor republicà i als nostres ideals de sempre. Assabentem que som on érem i on hem d'ésser, i fem vots per a l'eficax i albiradora reincorporació de tothom. Cal que, el més aviat possible, i per damunt de tot, tot el que és fervorós i dispers, comenci a tenir l'efectivitat que li ha de donar el corporitzar-se.

I prou, per avui, en aquesta insinuació nostra, ben fervorosa, totalment esquerrana.

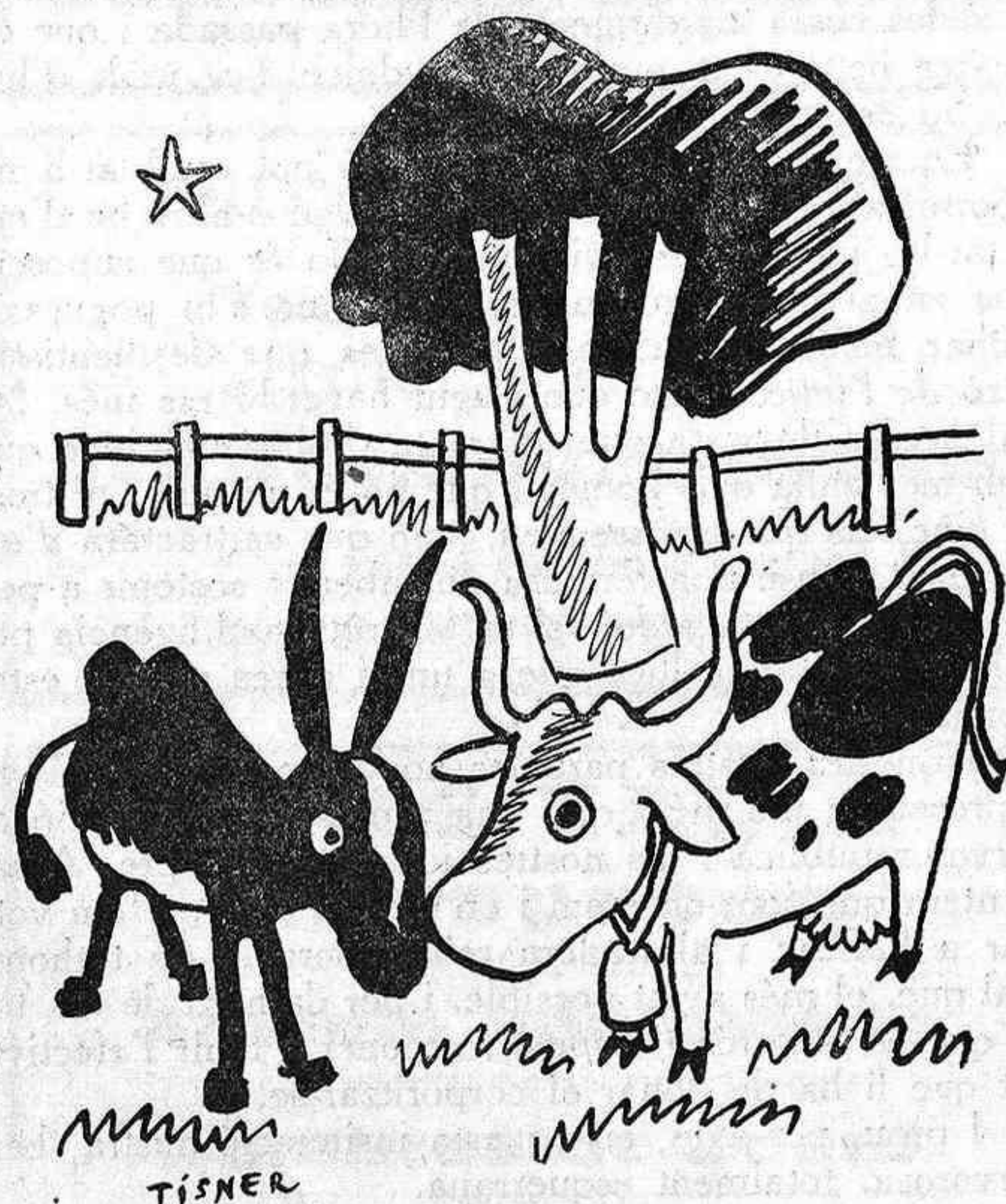
POST FESTUM, PESTUM.

Es utilíssim fer grans festes. En dir utilíssim ens referim als qui en reporten utilitats directes o indirectes. Al voltant dels homes enlairats, sempre hi ha el grupet que porta vacunat el microbi de l'homenatge. L'homenatge s'organitza a base de gran reclam, de forçar la marxa, i d'inflar-ho tot el més possible. Els organitzadors fan càlculs sobre el que en treuran, si queden bé. Els amics confien en una aproximació. Els agraïts i els obligats es resignen, murmurant més o menys.

Els clams vénen una vegada passada la festa: les factures plouen, els qui volen cobrar, i no cobren, aixequen el crit. Es quan la comissió, (cal tenir en compte que els grans homenatges, els fan gairebé sempre als qui manen, i mentre manen) —, passa cartetes als Bancs i al gran comerç, demanant auxili: —«Senyors del Banc X, unes pessetes per a l'homenatge que hem fet al gran senyor L.» — «Gerent de la casa Z, l'hem subscrit per 500 pessetes per a l'homenatge que hem fet al senyor G.» —

Un senyor director de Banc ens ho deia l'altre dia: —«Quan veiem que es mouen els atacats pel microbi de l'homenatge, és d'habitud dir-nos, a nosaltres mateixos: «Ja rebrem!». Indefectiblement rebem sempre. *Post festum, pestum... Ara mateix...*»

El senyor director de Banc fou cridat al seu despatx i no va poder acabar la frase.

La Vaca.—He passat un disgust tan gran, que només aig iogurt!

OH, EL MAR!

L'actual benemèrit ministre de Marina és un enamorat de la mar. L'ha vista molt més que el senyor Royo Villanova i l'ha estimada des de la infantesa.

Suposem que, de petit, devia anar a fer castells a la platja amb la seva galledeta i el seu platet. Més gran, ja a la capital i fora de Roses, ha de comptar entre les seves facècies alguna berenada de pops i musclos en qualsevol restaurant de la Barceloneta. Una vegada major, i ja en ple catalanisme poètic, les cançons de rem i vela del poeta Josep Maria de Sagarra li van donar lirisme i ales. Ara, en la plenitud madura, i després d'uns sorprenents desigs d'agafar el fusell, el Ministeri de Marina, aquell Ministeri que tant feia riure els de la Lliga quan el tenia el senyor Companys, l'ha coronat.

I és ara en aquests moments, quan el senyor Rahola s'adona que el mar és una gran cosa i que ell pot confessar, com ajut, i amb molt d'orgull, que adora la mar, la mar gran, una mar amb molta més transcendència que la de la badia.

El senyor Royo Villanova ya resumir els seus estudis i la seva experiència en el Ministeri de Marina amb dues frases: «Las escuadras son algo más importante de lo que parece a simple vista», i una altra, feta davant d'unes maniobres: —«Qué lástima no poder llevar estos barcos a Zaragoza». Rahola, ara per ara, només ens ha dit que estima la mar, i que, naturalment, un home com ell que estima la mar, pot ésser un Ministre de Marina.

Ja vindrà alguna altra frase, ja: esperem-la! I consti que esperem que la propera frase del senyor Rahola serà més oberta i més lluminosa que la del Royo. Nosaltres no som el suficientment sectaris per a equiparar!

APUNTS DE CARNET

1. — No s'hi val a fer entrar a les oficines municipals — per maques i correligionàries que siguin —, senyoretetes que quan han d'escriure «jornalero», escriuin «garnalero» i «herrero», «erero», etc.

2. — Hem rebut «A Nosa Terra», boletín do partido galeguista, un setmanari molt valent i molt intencionat. Per molts anys i força feina! Punt basic del programa d'«A Nosa Terra»: «Galícia, poble autònom. Autodeterminació política de Galícia dintre la forma republicana de Govern.»

3. — Portela Valladares, calla. Creiem que podria dir moltes coses, però calla. Ell ens ha dit concisament i incisivament: —«El règim, i, per tant, Espanya, passen indubtablement per una situació difícil. L'opinió pública, la Premsa i l'instint popular ho endevinen. Parlar enmig de tals dificultats no és patriòtic. Contribuir a amagar mals que han de sortir a la superfície tampoc no és afortunada posició personal.»

Per això prefereixo el silenci.» No entenem aquesta darrera part de les concises i incisives declaracions de l'ex-ministre de la Governació. Si contribuïu a amagar uns mals que han de sortir a la superfície tampoc no és afortunada posició personal ¿per què calla el senyor Portela?

4. — Advertència del senyor De Pablo Blanco :
—«No estic disposat que fets luctuosos i francament censurables es prenguin com a bandera de commemoració, quan només mereixen repulsa. Si algú per creure el contrari adoptés posicions, etc.»...

L'ant de les dretes com de les esquerres, senyor de Pablo Blanco! Ho preguntem perquè es diu...

5. — Demà fa un any que la República viu en estat d'excepció i sense garanties constitucionals.

Compreu L'Esquella de la Torratxa

6. — S'ha acomplert el primer aniversari de la mort de Jaume Carner.

7. — Aquests darrers temps han marcat dues figures, diuen alguns: la del senyor Chapaprieta i la del senyor Portela i Valladares.

¿Voleu dir que és tant?

8. — Seguim rebent i llegint amb molt de gust «El País Valencià», òrgan intensíssim i portantveu dels nostres germans de València.

Cal que els catalans el comprin i els ajudin en l'esforç.

¿COM ANIRA LA CENSURA?

Cal suposar que la censura deixarà respirar un xic més, i que ja podrem dir el que ens sembli amb referència a les pel·lícules que fan l'Alady i en Lepe i fins que podrem fer campanya perquè les festes majors dels pobles, un programa redactat en català no ens anunciï que l'obra de festa major dels pobles catalans és «El cantar del Arriero» o «Los Gavilanes». Ens sembla que no és pas demanar massa.

El senyor Pic i Pon té tres diaris: «El Día Gráfico», «La Noche» i «Renovación», i deu saber fins on deuen arribar els límits de la censura, i consti que no diem els límits lícits. Volem suposar que, per tractar-se d'una cosa que es pot dir que coneix, — i tenint en compte allò de la convivència —, ens serà possible «convivre» dintre les imposades condicions especialíssimes amb què se'ns exigeix la «convivència», seran fets els possibles perquè no se'ns amordaci fins en les coses més trivials, com si, prescindint de tot, no es tingués altra missió que la de fer sentir els claus de la sabata ferrada.

En aquests darrers temps — i per donar una mostra —, no hem pogut citar ni una vegada el nom períclit del senyor Cirera i Voltà, nom «tabú» com ens ho han estat tants d'altres i tants d'altres.

¿Com anirà d'avui endavant la censura? Esperem, tot recordant i recordant-nos que el qui l'ha de fer exercir és el senyor Pic i Pon, un senyor que sap què és un diari.

UNA MENA ESPECIAL DE DEVOTES

La premsa gràfica madrilenya fa — un número sí i un altre també —, entrevistes amb les dones més

vistents del music-hall i de la revista frívola. Acompanyen les entrevistes uns retrats que mostren les entrevistades amb ben poca roba.

N'hi ha de negres, a les quals hem vist contorsionant-se com a serps per aquests escenaris de Déu. N'hi ha de blanques a les quals hem vist gairebé nues, subratllant amb gestos lascius les paraules indecents de la revista.

Doncs bé, en l'entrevista, aquestes dones us diuen sempre que són casolaníssimes, molt tradicionals i, sobretot, molt devotes. Les negres són devotes de qualsevol Mare de Déu, de qualsevol capelleta dels Andes. Les blanques ho són de qualsevol Mare de Déu flamenca de barriada. I unes i altres, — negres i blanques — posen els ulls en blanc en parlar de la seva fe igualment que els hi posen quan ballen carioques o fan escenes de «deixa'm encendre». «Mi Virgencita, mi protectora, mi gran amor, etc., etc.»

¿Per què, fins aquestes dones destinades infal·liblement a l'infern — (això sense l'acte de contrició final que «da a un alma la salvación») — tenen aquests sentiments religiosos? ¿Per què són dones? Figureu-vos què representa per al «carcundisme» el vot femení quan fins les «rèprobes», les «excomunicades» senten amors liliats i es confien a proteccions ultraterrenes.

Hi ha vegades que ens confessem, nosaltres mateixos, que no hi entenem res!

Aquest número ha estat visat per la censura

Octubre, més de castanyes.

GLOSSARI

ESCALIVADA TARDORENCA

Per a un poble que compta per segles, encara que fa dues centúries, pel cap més baix, que no li surten els comptes, l'escolament d'un any ve a ésser com un ail, un esternut o una clatellada en la vida d'un individu.

Si un any no és res o molt poca cosa, unes hores d'experiència valen per tot un castell de cartes muntat treballósament amb paciència, saliva i equilibri. Els animals, que se'n veuen de totes, ensenyen els homes d'ésser astuts, audaçs i, sobretot, de no ensopagar dos cops en la mateixa pedra.

* * *

Ja és coneguda la llegenda d'aquell moro que va asseure's tranquil·lament a la porta de la seva tenda, bo i fumant la pipa, mentre esperava confiat que passés el cadàver del seu enemic. Van transcórrer moltes llunes fins que un bon dia va tenir el plaer de veure passar, en direcció al canyet de Mahoma, el cos enravenat d'aquell que havia jurat menjar-se'l de viu en viu.

Com que ara totes les coses van més de pressa, nosaltres, que si bé no som moros fem molt sovint el paper d'indis, tot just hem posat, si us plau per força, el cul a la cadira, que el tuf ens avisa, abans que les esqueles i que les absoltes, l'inexcusable finiment d'aquell Pare Gegantàs fet de butlles i de males intencions, que es volia dragar bous i esqueles. Cavem-li una fossa ben fonda i lliurem-nos de la pudor.

* * *

La tècnica—rígida, freda i feta de números—tal

- He citat el «Pep mut».
- T'asseguro que no ve.
- ¿Per què?
- Perquè no té paraula!

com l'entenen els "tècnics" de pa sucacat amb oli, ha fet guanyar poques guerres i cap revolució. Ja és sabut que una idea fereix més que una arma i molt sovint el pit nu d'un home arborat és més fort que una cuirassa d'acer.

* * *

Mal per mal, preferim que remeni les cireres i talli el bacallà un home de casa que no pas un endegador vingut de Xauxa o de la quinta força. Sobretot si la providència personificada porta un nom més curt que Prim. Déu ens lliuri d'un possible xàfec de qualsevol Fulgencio Florestan Cifuentes de Bermudez de Piporrez y Ascacibar de los Bollullos, amb un pit prou ample per a exposar tota la requincalla del lluïment!

Nosaltres, que hem tingut cent i tants anys endarrera un Virrei en l'escut d'armes del qual resplendia modestament la divisa «Después de Dios, la casa de Quirós», estem, si bé guarits d'espants, amenaçats d'excessos per l'estil.

* * *

A casa nostra tenim un partit que fa més de trenta anys que es sacrifica, el qual porta el que els italians en diuen «jettatura» i els andalusos «malaje». Es com aquell que arriba a misses dites, que compareix a dinar a l'hora de les postres i que felicita uns nuvis quan ha passat la lluna de mel i enceten els jocs malabars amb la vaixella i la terrissa. Quan fa una visita, arriba en el moment oportú de dur una candela en el combrigar i sempre que es decideix a intervenir activament en afers directius, té el temps just de formar en la presidència del dol. Algú l'anomena ja el «martell de Sant Benet» per la tradició que aquest sant acostuma a avisar l'hora de la mort els seus devots per mitjà d'un cop, no se sap si de martell o de maça, car en aquest punt hi ha diversitat d'opinions.

PANICAL.

Robert

Esports

Cronòmetre

EL BARCELONA TORNA

El passat diumenge es va jugar el primer Espanyol-Barcelona de la temporada, i el club blaugrana, fou el vencedor de la topada. La tradició dels partits perduts pels barcelonins al camp de Can Ràbia s'ha trencat i la victòria assolida el diumenge pel Barcelona fou ben justa per cert.

En començar el campionat vam dir quin era el judici que ens mereixien els clubs catalans i quina fóra la seva actuació al final del torneig. Dèiem que el Barcelona acabaria destacat clarament tres dates abans d'acabar la competició que era el mateix que afirmar que no hi havia enemic per al Barcelona al campionat de Catalunya.

Els fets ens donaran la raó i porten camí de deixar en bon lloc el nostre pronòstic. Ha finat la primera volta del campionat, i el Barcelona, després de cinc partits, resta imbatut encara amb deu punts de classificació.

Dues dates més i el Barcelona serà virtualment campió de Catalunya perquè els altres clubs que avui es troben a cinc punts del Barcelona es trobaran més distanciats d'ell encara, per atrapar-lo i superar la seva puntuació.

L'Espanyol ens ha fet quedar malament. Té homes de classe i podien fer un equip que hauria estat ben capaç de quedar en segon lloc. Si no ho aconseguix és perquè els qui porten la direcció van més desorientats que els mateixos jugadors que no saben, al camp, per on caminen.

Els anglesos Clipson i Green són dues mitjanies que no calia anar a cercar tan lluny d'aquí perquè n'hi ha moltes a casa nostra. Amb un equip constituït del primer dia per Martorell, Pardo, Clipson, Espada, Solé, Lecuona, Prat, Edel-

miro, Bonich, Manolin i Bosch, l'Espanyol hauria fet el segon lloc del campionat català.

Els fets ens han donat també la raó en el que vam dir del Sabadell. Afirmàvem que els conjunts es gasten si no són conjunts fets i que el Sabadell es trobava davant d'aquest problema. El Sabadell ha acabat la primera volta amb quatre punts, situat en quarta posició, quan al campionat darrer acabà en primer lloc.

Competides i difícils hauran d'ésser les jornades de la segona volta perquè tots els clubs, excepte el Barcelona es troben, avui, en un nivell semblant i la competició serà igualadíssima fins el darrer moment, davant la terrible amenaça del descens automàtic. Es clar que poden refer-se tots amb la puntuació de la Lliga, però la lluita serà, àdhuc amb aquesta esperança, ben aferrissada.

Un fet cal celebrar amb sincera imparcialitat. El retorn del Barcelona que enguany potser sigui un digne representant regional a les competicions oficials espanyoles.

El Barcelona torna, i aquest fet ha d'animar els nostres aficionats perquè és possible que el que al campionat casolà de Catalunya ha aconseguit sense que li donéssim quasibé importància, ho faci al de lliga, acabant-la als primers llocs de la classificació i al d'Espanya, passant més enllà del que el Llevant va deixar-lo al camp del Saragossa.

A la descomposició de l'Espanyol i a la desorientació sabadellenca a desgrat de lluir el títol de finalista del Campionat d'Espanya el Club vallesà, ens queda avui als esportius catalans la satisfacció d'oposar l'argument incontrastable d'aquesta superioritat barcelonista, que és tota una esperança.

La primera volta del campionat no ens suggereix cap altre comentari.

AQUELL

Altaveu indiscret

Pronòstics de futbol

Avui sí que llancem les campanes al vol. Vam dir que el Barcelona guanyaria l'Espanyol per dos gols a un i el resultat fou exacte. Hem vist l'un i l'altre equip jugant en camp contrari i el pronòstic no fou altra cosa que un judici meditat.

També vam dir que guanyaria el Sabadell i pronosticàvem un empat a Badalona, que fou victòria badalonina.

Per a diumenge tenim un Barcelona-Sabadell, un Badalona-Espanyol i un Júpiter-Girona.

El Barcelona guanyarà per tres gols a un; l'Espanyol aconseguirà un empat i el Girona guanyarà el Júpiter per diferència mínima.

Veurem si ens en fallen gaires.

**

Cardona continua en forma excel·lent. El campió d'Espanya, ha guanyat també la prova de Mallorca.

Un fet cal destacar de la cursa mallorquina; Ganyardo ha fet el tercer lloc. Això vol dir que comença a reconquerir la moral que havia perdut arrel de la seva retirada a la Volta a França, que tan cruament li fou censurada per la crítica, en la qual també ens comptàvem.

**

Ha corregut la nova, de somni d'estiu, que Joe Luis, el gran boxador negre anihilador de Max Baer vindrà a Europa pel combatre amb Uzeúdon a Barcelona.

Aquestes fantasies són d'una gràcia extraordinària. No creiem que ningú cregui en la possibilitat d'un combat d'aquesta transcendència, per al pressupost del qual no hi ha prou

afició actualment a Barcelona, ni lloc prou capacitat per al nombre d'espectadors que caldria reunir.

Sanghili vol ana a Nord Amèrica, però abans ha de combatre a Barcelona amb el belga Petit-Biquet.

Biquetno es troba en condicions de molestar a Sanghili. A Amèrica potser sí que, al nostre campió del Món, el molestaran una miqueta.

Ja cal que es lligui les espartenyas; potser millor que es gigui ben fort els guants.

**

El matx amateur Catalunya-Llevant ens ha donat el triomf

EL MILLOR ESPECTACLE D'ESTIU

KENNEL

CURSES DE LLEBRERS

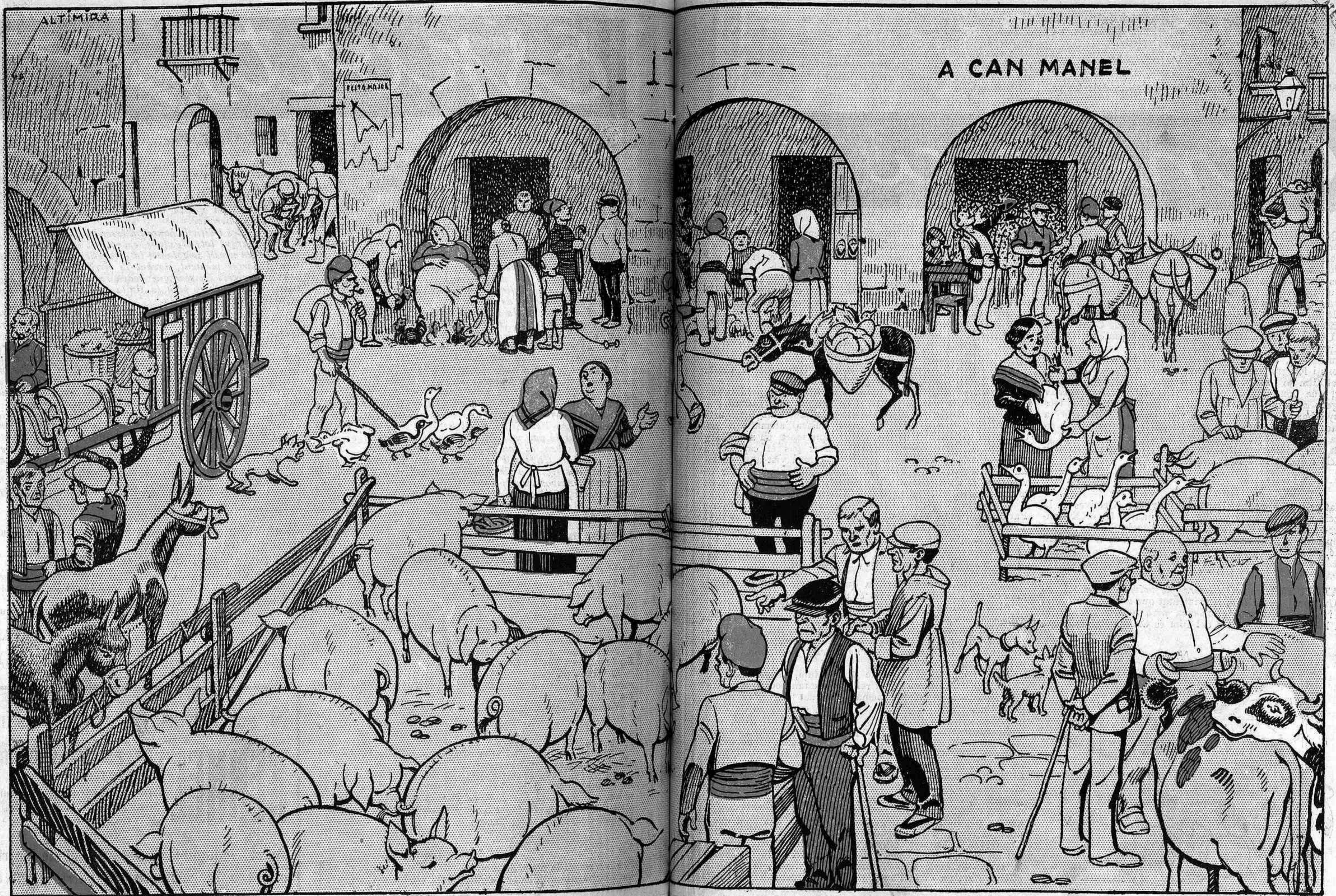
TOTES LES NITS

Dissabtes i festius, tarde i nit

Taxis col·lectius i autobusos lletra P.
des de la Plaça Catalunya

Aviat, inauguració del Kennel de Sarrià
situat a la carretera de Sarrià, junt al
camp de l'Espanyol.

ASCENES DE FIRA

ENTANY A LA BIBLIOTECA DE BARCELONA

ESCENES DE FIRA.

—Em creia que te'ls havies tots del damunt.
 —No; encara són els mateixos.

dels nostres. Ara ja comencem a quedar un xic en les comencem a quedar un xic bé en les competicions esportives. La boxa amateur sempre, però, ens ha donat prestigi.

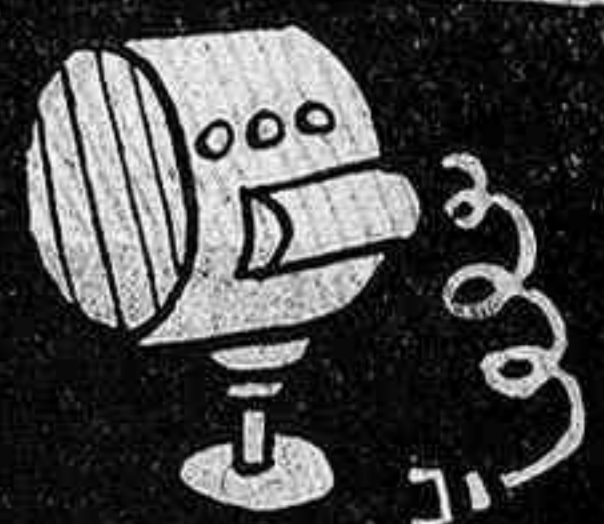
* * *

Ha sortit ha Andalusia una mena de Gràcia dels temps

heroics que fa patir tots els clubs d'empenta, que ha guanyat al Betis i que ha perdut per un gol a zero jugant amb el Saviga, campió d'Espanya, al camp del Sevilla.

Nosaltres creiem més en la baixa forma del Betis quan ens vam assabentar que havia perdut davant el Mirandilla, però ara s'ha de reconèixer més que la baixa forma del Betis, l'excel·lent actuació del club de Cádiz.

Cinema

URQUINAONA. — «*Juana de Arco*» de la Ufa. Es el primer film d'alguna importància que veiem aquesta temporada, film molt alemany, la qual cosa vol dir film amb apegaments foscos i clars a dojo, caracteritzacions monstruoses, personatges d'una veritat caricatural a força d'engrandiments dels trets d'un tipus.

Gustav Ucicky ha dirigit la filmació d'aquesta vida de la Donzella d'Orleans i els seu gust d'agrupar i de resoldre, ens feia pensar, per contrast, en les carquinyolades de Cècil B. de Mille. Ucicky treballa amb mall. Mille, amb pinzells fets de cua de paó.

Tècnicament, el film és de mestre: hi ha primers plans molt bons i fotografies que t'insinuen l'inèdit. Com a interpretació, el film té una bona primera figura femenina, Angela Söllker, que dona força i expressió a Joana d'Arc. Gustav Gründgens plasma un rei vel·leïdós i incongruent amb tocs alemanyíssims, ben allunyats dels trets «tous» del rei que va donar-nos Bernard Shaw. També Heinrich George marca en la cinta un tipus de gegant dels que no s'obliden.

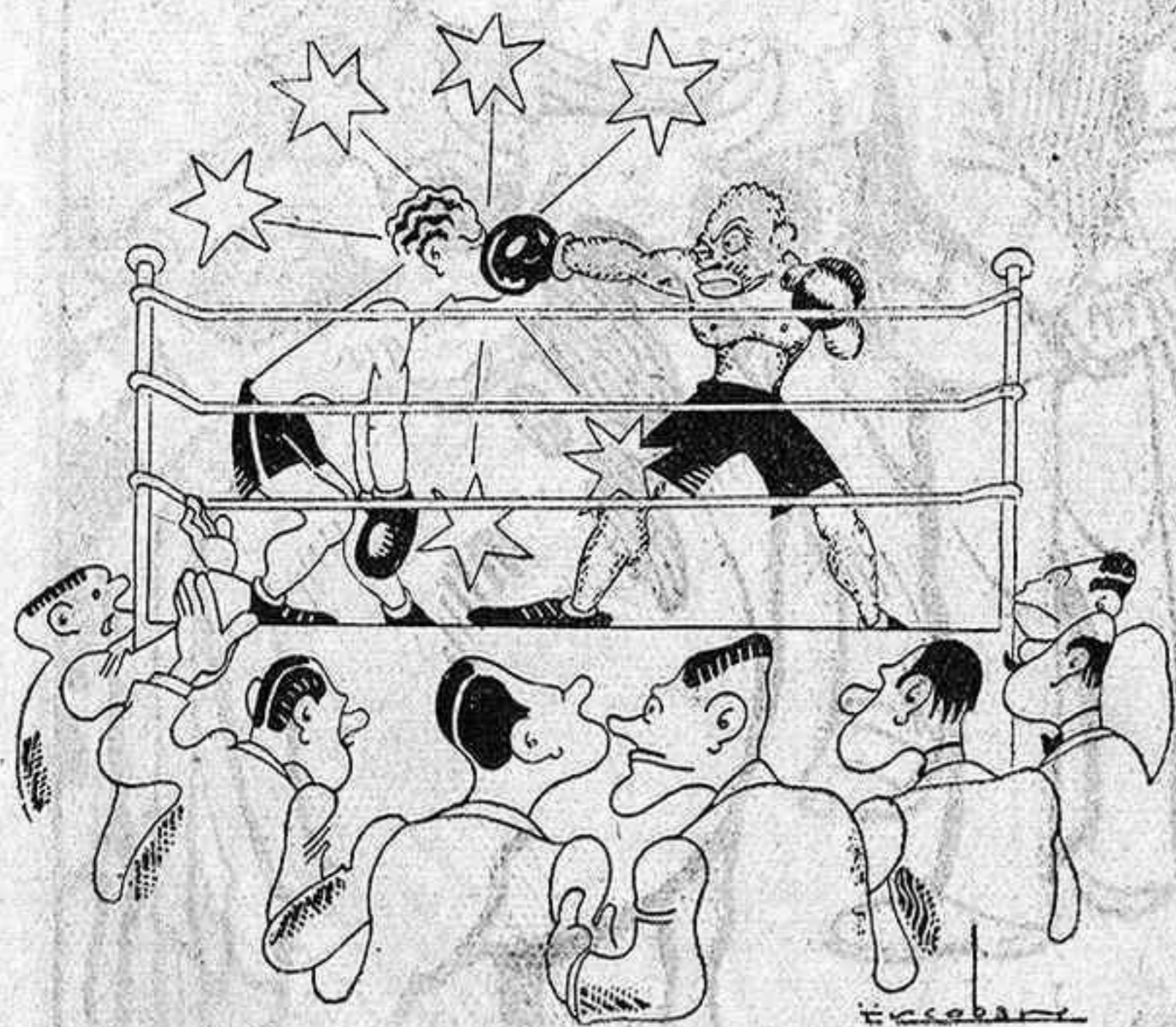
Hem de confessar que anàrem a veure «*Joana d'Arc*» amb prevenció i que el film se'ns imposà.

**

Aviat podrem apreciar el contrast entre les directives de la producció anglesa i de la producció Alemanya. La «*XX Century*» roda una edició de «*Joana d'Arc*». Angela Söllker podia ésser oposada a Elisabeth Bergner i una direcció a una altra direcció.

**

CATALUNYA. — «*El hombre que volvió por su cabeza*» de la Universal, és un film més intentat que aconseguit: volia ésser, i podia ésser una gran cosa però hem notat que hi manca l'alè. El protagonista del film és Claude Rains, el qui

Baer, el boxador cinemàtic.

—Ara veu les estrelles.
—Abans les palpava.

fou l'heroi de la cinta de les dificultats vençudes: «*El Hombre invisible*». El seu treball és bo.

**

Se'ns apropa una filmació de «*Genoveva de Brabant*». Això, fet com a restauració de llegenda, podria mig passar. Però segons noves es tracta d'una perfecta cinta troglodita, producció que es farà endèmica en el cinema com s'ha fet endèmica en el teatre.

**

FANTASIO. — «*Una aventura en Polonia*» de la «Itala Atzoup N. D. L. S.», servida per la Ufilm.

Res. El «*Fantasio*» és el cinema de les mitges pel·lícules; poques vegades ens ha donat una cinta d'envergadura.

«*Una aventura en Polonia*» és un filmet amb musiqueta de l'Eduard Kunneke, un pastisser musical alemany o austríac i un argumentet de dos senyors que tenen un nom llarg i enrevessat però que no s'han trencat pas el cap per a cercar-lo, car és un d'aquells films que hem vist a la pantalla — barrejat així o barrejat d'altra faisó, un centenar de vegades; és un argument d'aquells que en una frase sonora de les fetes, s'en diu un argument *d'amor i de guerra*.

«*Una aventura en Polonia*», descomptats la musiqueta i l'argumentet, té l'interès de la interpretació que li donen Olga Tsoheohova i Gustav Froehlich i l'interès tècnic, que no és molt, però que ens mostra un film fet amb cura.

**

Els de «*L'Instant*» sembla que haurien d'estar forts en això de les santedats, però no és així.

Amb motiu de l'estrena de «*Genoveva de Brabant*» al Frégoli, escriuen això: —«Al cinema Frégoli anuncien l'estrena de *Genoveva de Brabant*, la que fué madre, mártir y santa». ¿Voleu dir que l'autor d'aquesta frase no confon la llegenda de *Genoveva de Brabant*, que no ha estat mai Santa, amb la vida de Santa *Genoveva*?

Senyor del «*Reflector*» de «*L'Instant*», senyor del «*Reflector*» de «*L'Instant*»; quin reflector de tan poca llum porta! Els redactors de notes cinematogràfiques fan riure molt: generalment estan a poca alçada, però, carai, això de trobar que *Genoveva de Brabant* no és santa, és molt gros, o de molta pedanteria, i de molta superació dels redactors de notes oficials. L'Església celebra la festa de Santa *Genoveva de Brabant*, filla del Duc de Brabant i esposa de Sigfrid, palatí en el país de Trèveris, el dia 3 d'abril. És la *Genoveva del Golo*, etc., com és la *Genoveva de la llegenda*. Tieck publicà el drama de Frederic Muller — el pintor i recollidor de llegendes —, dit «*Golo i Genoveva*» — drama que té una gran analogia amb *Goetz de Berliohingen* —. Després Tieck, el que va popularitzar la llegenda, va escriure una obra que es diu: «*La vida i la mort de Santa Genoveva*». De «*Santa Genoveva*»! ¿Entesos, senyor del «*Reflector*», eh?, car això vol dir que vostè no coneix ni la *Genoveva de la llegenda* ni la santa. Frederic Hebbel també va escriure una tragèdia: «*Genoveva*», on es fa l'apologia de *Genoveva*, després santa, com enviada de Déu per a ésser un exemple per als homes. L'«*Enciclopèdia Espasa*», l'hauria documentat brillantment senyor del «*Reflector*». I si per atzar li sembla que no n'hauria tingut prou i vol documentació de primera mà, li podem

Croniqueta de la setmana

Madrid. — «Sempre he sentit peculiar afecció per a les coses marítimes», — ha dit el senyor Rahola.

També un nebodet nostre, quan era infant, tenia un especial gust de muntar a cavall, i a cap dels seus li va passar pel cap de dedicar-lo a joquei.

**

Madrid. — «El senyor Cambó no ha fet manifestacions. L'haurà picat alguna mosca.»

Ai, pobra mosca!

**

Madrid. — «El senyor Royo Villanova va donar possessió del Ministeri de Marina al senyor Rahola, al crit de «Visca la unitat nacional».

Als de la Lliga no els fa res cridar visca la «unitat» si amb això salven la «quantitat».

**

Berlín. — «Avions que volen sense pilot».

Pombo té ja la solució per als seus «grans vols».

**

Sofia. — «Els presos per delictes comuns d'una petita ciutat de Bulgària volgueren impedir l'execució d'un condemnat a mort. Els guàrdies van fer foc contra d'ells, i en resultaren alguns de morts; una vegada sufocada la revolta, s'executà el sentenciat».

¿No hi ha ningú que obri un interrogant davant d'aquesta nova?

**

Ciutat del Vaticà. — «Un metge francès ha demanat al Sant Pare que li beneeixi els malalts, tot pregant al Papa que pregui Déu perquè guareixin aviat els pacients que visita.»

¿No hauria estat més eficaç per als malalts d'aquest metge que el Sant Pare pregués Déu perquè el Doctor aprengués de medicina??

**

Atenes. — «Fa algunes setmanes que la policia de Salònica està preocupada per la desaparició de jovenetes menors d'edat. S'han practicat algunes detencions entre la gent de mal viure, per suposar que l'afer està relacionat amb la tracta de blanques. A cap dels agafats no se'ls ha pogut determinar culpabilitat».

Es clar: cap d'ells tenia «blanques»!

**

—Ai! si passés algú de la CEDA!

recomanar «Deutscher Leyenden» i les tragèdies de Tieck i Hébbel, que, si no sap on trobar-les, les tenim a la seva disposició.

**

Després diran que el Cinema no dóna. El «Royal» ha estat arrendat per la quantitat de 56.000 pessetes anuals.

Es diu que l'explorà la mateixa empresa del Míria.

Qui finança el «Capitol». S'havia dit que l'agafava pel seu compte la Metro; després es va dir que la Fox, després, la Paramount.

Ara es diu que el té el senyor Rubió i Tudurí, entrat a l'empresa amb 320.000 pessetes.

Hem dit que «es diu»...

**

COLISEUM. — «Ahora y siempre». Un film sentimental que no té el sentimentalisme enganxós que tenen els films sentimentals de la producció espanyola, i que, a més d'això, té uns bons intèrprets com no els veiem mai en els films d'aquí, ni en els sentimentals, ni en els altres.

Confessem que la xicalla, en el cinema, ens plau poc. Fem comptades excepcions. La petita Shirley Temple no ens fa patir com moltes altres; ens l'empassem. En «Ahora y siempre», pel·lícula realitzada obertament de cara al públic, veiem també la Carole Lombart i en Gary Còoper. La direcció del film, a càrrec d'Henry Hathaway, bona, el millor d'aquest film.

**

CAPITOL. — L'anunci d'un film de Shirley Temple, en fa sortir indefectiblement un altre: «Nuestra hijita», estrenada darrerament al Capitol, és també un film que té per puntal la Shirley Temple.

¿Què en direm? Que el film va plaure i que el «Capitol» era ple per veure'l fins pels passadissos? Hi afegirem, pel nostre compte, que el film va plaure la majoria. Així ho volia la casa productora, malgrat nosaltres arrosseguéssim llangorosament el temps de la nostra nit.

Per als qui escoltàrem, el film fou un èxit. També els va plaure molt un altre film d'estrena: «Charlie Chan, en Egipte». ¿Què hi farem?

Varsòvia. — «Fa un temps que l'exportació d'armament a Txecoslovàquia pren vol».

Es deu tractar d'armament per a l'aviació.

**

Rostov (U. R. S. S.) — Interessants experiències del doctor Boyoraz. Les ha efectuades amb nens retardats»...

Recomanem a Pombo tan il·lustre doctor.

**

Berlin. — «Els metges alemanys Slièfake, Stièbock han aconseguit guarir les engines aplicant-los les ones curtes.»

L'esforç d'aquests doctors és inútil: Parlant alemany és inevitable tenir engines.

**

Pensylvània. — «Els miners que respiren el polset de l'antracita són atacats per una malaltia batejada amb el nom de pneumonoultrainisorescopiosilovolcanokonisnia».

Pot ésser molt bé que l'enfermetat no sigui greu, però que el qui pronuncii d'una tirada aquest nom mori asfixiat.

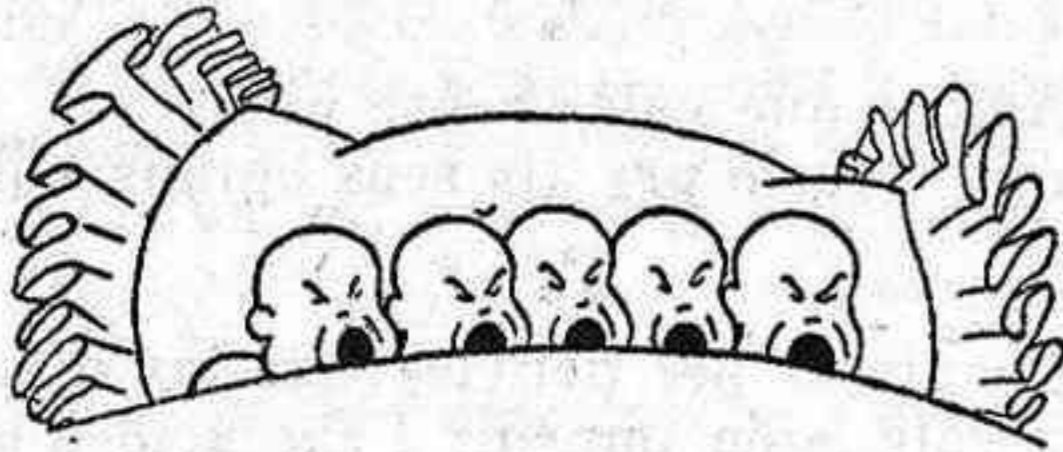
**

Gènova. — «Els soldats en marxa foren obsequiats amb corones de flors!».

Una bona anticipació!

**

Nova York. — «Cinc germans nats d'un mateix part han estat salvats de la mort.»

Acompanyem els pares en el sentiment.

**

Del diari italià: —«Lotta di classe», òrgan dels socialistes italians.

Dada: 23 setembre de 1911. Fa referència a l'atemptat que va costar la vida al Ministre zarista Stolipín.

—«Stolipín fou atrapat per la Nèmesi venjadora. Tota la seva vida ha estat un criminal, gos sangonent, que ha meregut aquesta mort.»

En aquests instants la Rússia proletària està de festa, mentre espera un altra bomba de dinamita que llenci a tot vent els ossos del «padret» zar. La fi d'Stolipín significa el començ d'una nova època en l'activitat revolucionària. Glòria al venjador que ha portat a termini aquest acte sagrat de sacrifici».

**

Terol: «En produir-se en un cinema una falsa alarma, un concurrent es va trencar dues costelles».

¿No es tractaria de dues costelles falses?

**

Barcelona: «El preu dels ous tindrà un petit augment». Això que les gallines els ponen sempre del mateix preu.

**

Anunci d'un diari local. — «Señora, desea casarse con niño de 8 años». ¡Infanticida!

**

Un altre anunci del mateix diari. — «Señora viuda desea tres caballeros para dormir.»

Oooh!!

**

París: «Sembla que aviat desapareixeran els botons dels vestits».

Es deu tractar d'algun article de la llei de restriccions.

**

París: «L'acadèmia Francesa de les Lletres té una gran fortuna».

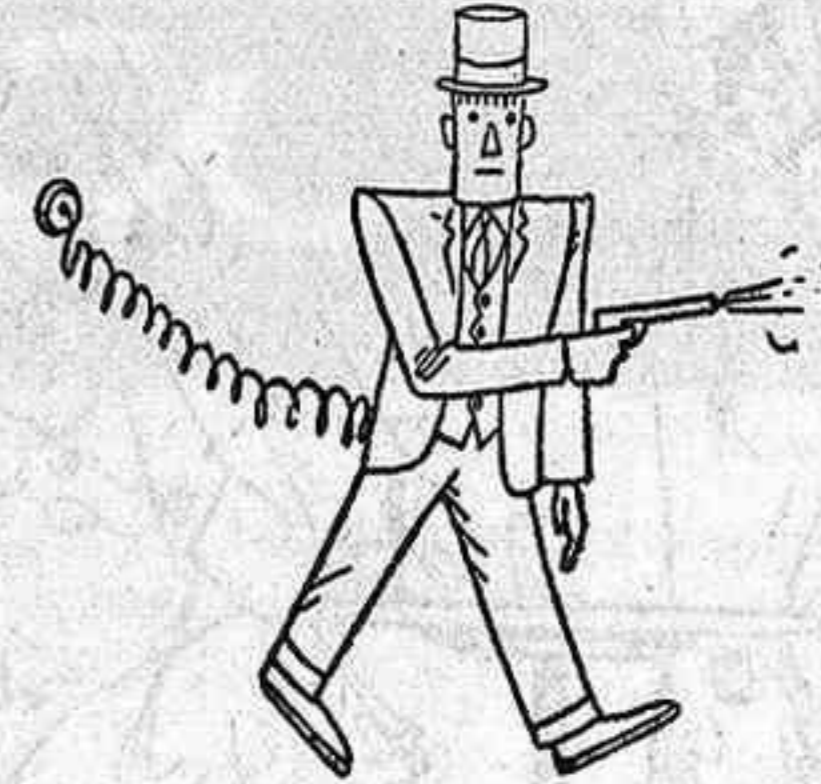
No li hauran protestat cap de les lletres.

**

Brusel·les: «Propietats de l'estratosfera» ¿Ja fins a l'estratosfera hi ha propietats?

**

Nova York: Un enginyer ha inventat un ninot mecànic que imita l'home amb gran perfecció. Sap manejar un fusell, una pistola, un ganivet, llença qualsevol objecte».

Amb aquestes facultats es deu assemblear molt a l'home ¡ei! a l'home civilitzat.

**

Hem rebut una carta signada per uns senyors i senyores, que ens demanen una nota de desgreuges, amb motiu d'haver publicat un comentari aprofitant el nom i el cognom d'un difunt, familiar i amic d'ells.

El difunt es deia Perfecte Burgués i els nostres comunicants encerten a sospitar que no hi havia per part nostre irreverència concreta per al difunt ni cap mena de befa per al qui ells creuen, com creiem nosaltres, que està per damunt de tota passió.

El comentari va sorgir superficial i sense transcendència de la coincidència del nom i del cognom: és més, en reformar el nom, com el reformarem expressament, es veia amb claredat que no fèiem cap referència fixa ni concreta, ben al contrari, que fugíem de la precisació i del nom autèntic, per no voler-nos referir a res concret sinó a cosa suggerida.

Suposem que amb això sabran quina fou la nostra veritable intenció els familiars i amics del qui fou en vida Senyor Perfecte Burgués.

Record estimat.

—Això és tot el que em resta del meu primer marit.

TELÓ ENLAIRE

Lluelles no va a l'Apol·ló.

Per què?

Segons ens diuen, Lluelles no ha aconseguit subvenció de la Generalitat, aquella petita subvenció de 15.000 pts. donada a la Nicolau.

—«¿Què ha fet en Lluelles?»—diuen que va preguntar el Conseller. Què ha fet la Nicolau?—preguntem nosaltres.

Enric Lluelles porta un ferm historial com actor i com autor de Teatre Català. La Nicolau va tirar per la finestra una quantiosa subvenció que li havia donat la Generalitat per fer Teatre Català en la temporada passada.

I als començos de la present ja torna a treure les ungles: —«ara no hi ha comitè i puc fer el que em dóna la gana»—diuen que va dir Mercè Nicolau en refusar un paper de l'obra de Millàs-Raurell—(premi Ignasi Iglésies 1934) «El món en què vivim».

Enric Lluelles, en unió de Concepció Casals—una de les nostres grans actrius—, volia fer temporada de teatre català popular al Paral·lel. Donada una subvenció d'ajuda a Mercè Nicolau, ¿podia negar-se a Enric Lluelles?

Es diu que també es donarà subvenció a la Vila-Daví? Què han fet aquests senyors per al Teatre Català? Tirar-lo a perdre, eliminant autors i més autors fins a circumscriure'ls a dos o tres, els dels èxits; per un cantó l'èxit de la poesia fàcil i per l'altre el de l'analfabetisme. ¿Per què tenim entre nosaltres a la Vila-Daví? Perquè fracassaren a Madrid i a la resta d'Espanya. Tornen, i han ésser subvencionats preferentment?

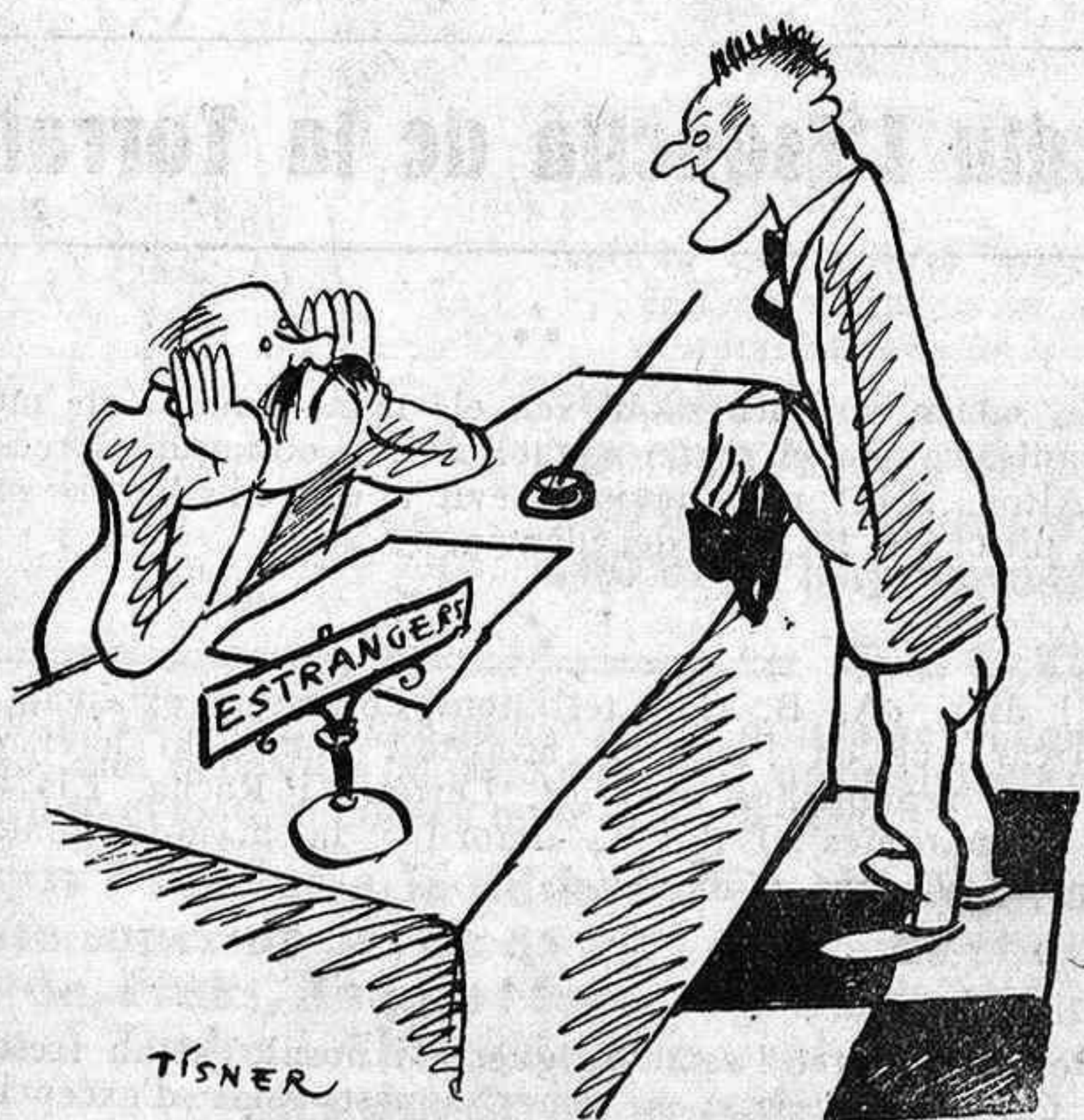
Nosaltres no érem pas partidaris de cap subvenció ni de cap ajut. Demanàvem un premi. Però si es subvenciona la Nicolau-Martori i la Vila-Daví, ¿es pot negar, amb justícia un ajut a la Casals-Lluelles? Si s'ignora el que ha fet en Lluelles, hi ha dret a ignorar el que han fet els altres?

Senyor Duran i Ventosa: els vostres «trenta anys de catalanisme» són ben superficials!

* * *

Les tres o quatre temporades de Teatre Valencià que s'han fet a Barcelona, haurien pogut ensenyar als nostres empresaris i als nostres autors les predileccions d'un sector determinat de públic.

El Teatre Valencià que ens han portat les companyies valencianes que ens han visitat, és un teatre primari i sainet costumista i drama patètic; color més que fondària. En el mateix Espanyol, on no ha pogut viure, per descurada orientació i direcció, un Teatre Català arreladíssim, hi pot viure una companyia de Teatre Valencià, posada en el seu lloc.

—Em dic Ot Grllrreaiumzert. Un terratrèmol em va obligar a sortir del meu país.

—Bé, però abans del terratrèmol ¿com us deieu?

Tres o quatre èxits esclatants del nostre teatre han fet ballar el cap a empresaris i directors, que no han pensat en res més que en l'obra centenària. El malaguanyat Josep Canals féu teatre català, amb èxit, seguint una direcció semblant a la que informa la composició de la companyia de Teatre Valencià que hi ha a l'Espanyol, amb l'única diferència que Josep Canals havia agafat el sector de «l'obra fina» i els de l'Espanyol conreen el «gènere francament popular». Ni l'un ni l'altre rebutjaven el que no podia ésser obra esclatant: renovaven constantment el programa, i la varietat la donava la barreja del d'allò més o menys faceciós amb allò més o menys sentimental: teatre completament en primera etapa de teatre.

Josep Santpere havia tingut molt temps en la seva mà aquest teatre. D'aquest teatre foren èxits, que se li escaparen, per desorientació d'escolliment, «La Dona Verge» i «La Gloriosa», dues obres autèntiques a les del primari Teatre Valencià que fa grans èxits.

A Catalunya, ja cabria una companyia de Teatre Català d'autors personals, com ho foren Iglésies, Guimerà i Rossinyol. Aquesta companyia de fervor no s'ha fet i la comercial, o les comercials, ha accentuat la seva nota de comerç amb una gana esfereïdora. Heus ací el fracàs d'un teatre, com el Teatre Català, que compta amb bons autors, que podria fer més que fer teatre popular, i que no fa teatre popular ni d l'altre, per la barreja absurda que les companyies fan dels dos gèneres; l'un desmereix l'altre i l'un allunya el públic de l'altre, amb resultat de fallida per part d'empreses i de desorientació i constant tanteig despersonalitzador per part d'autors.

* * *

«L'amor Inútil», comèdia dramàtica en quatre actes, original de Joan Trias Fàbregas.

«L'amor Inútil», marca un avenç damunt «Laura, la forastera», hi ha més diàleg, més dramatisme, i una més reeixida ambició.

* * *

«La flama de la vida», d'O. P. Font, un intent de comèdia dramàtica en tres actes força ben editat.

Per l'obra llegida, cal suposar que l'autor és molt jove —encara que realment no ho sigui—, i que escriure per al teatre és una cosa que li dóna un gran plaer.

* * *

La Companyia Nicolau-Martori inaugura la temporada de Teatre Català al Novetats, amb «Sainet Trist», d'en Guimerà.

Suposem que els cartells de la inauguració diran que la Companyia ha volgut homenatjar Guimerà. Però no ho cregueu. La presentació de la Companyia amb «Sainet trist» és una cosa de recurs. Després de la rabiola de la Nicolau amb Millàs-Raurell, s'havia pensat a inaugurar amb l'obra d'Ignasi Agustí «Benaventurats els lladres», després amb «Fanny»; després es demanà per telèfon permís a Bertrana per inaugurar la temporada amb «Els atropellats». Per fi, ha tocat el torn a «Sainet trist» que em sembla que és un títol que podrà batejar tota aquesta temporada de Teatre Català al Novetats, una temporada que serà un *sainet trist*.

**

Còmic «El hombre invisible», de Borràs i Sánchez-Boxa, amb música de Diez-Giles, estrenat al Còm'c per Josep Santpere i la seva companyia és una comèdia arrevistada, molt millor que aquelles coses que ens porten de Madrid i que fan grans èxits en els nostres teatres.

En «El hombre invisible» hi ha novetat, enginy i diàleg; l'obra és espurgada d'aquelles grolleries que semblen anar enganxades al gènere. Borràs, Sánchez-Boxa i Diez-Giles es poden apuntar un èxit.

En la interpretació de l'obra Josep Santpere treu tota la seva gràcia, que és molta, i fa riure de debò. Mapy Cortès fa de molt bon veure i emplena l'escenari. L'obra molt ben presentada i la Companyia mostra una disciplina i un bon conjunt. Tenim obra per dies! Res de per dies... Giles... Perdó, eh?

* * *

El número 39 d'«El nostre teatre» ha publicat la comèdia en tres actes de Ramon Vinyes: —«Entre dues músiques».

* * *

Es diu que Sugranyes ha demanat subvenció a l'Ajuntament per poder estrenar «La baldufa d'or», d'Ignasi Iglésies, en la temporada de Teatre Líric Català que sembla que prepara.

També la Vila-Davi han demanat subvenció a l'Ajuntament. Suposem que per fer la segona part de «Miss-Therp» o qualsevol de les altres coses del seu repertori corrent. Val la pena subvencionar-los!

ESQUELLOTS

La veu del bon pastor s'adreça tan a les ovelles que pasturen pacíficament l'alfas místic com a les esgarriades del ramat. Es llàstima que aquestes darreres no estiguin més amatents a les exhortacions pastorals, car en perden el gust i la bona intenció de certes prédiques.

Així, per exemple, el pastor Manuel Irurita, en la seva garba corresponent a la racció d'octubre, deixa lliscar, com qui no fa res, aquestes floretes:

«¿Por qué no hemos de esperar que vendrán tiempos mejores en que, barrido el laicismo de nuestra patria, brille de nuevo y aun con mayores fulgores la religión católica en las ideas, sentimientos, instituciones y costumbres públicas?»

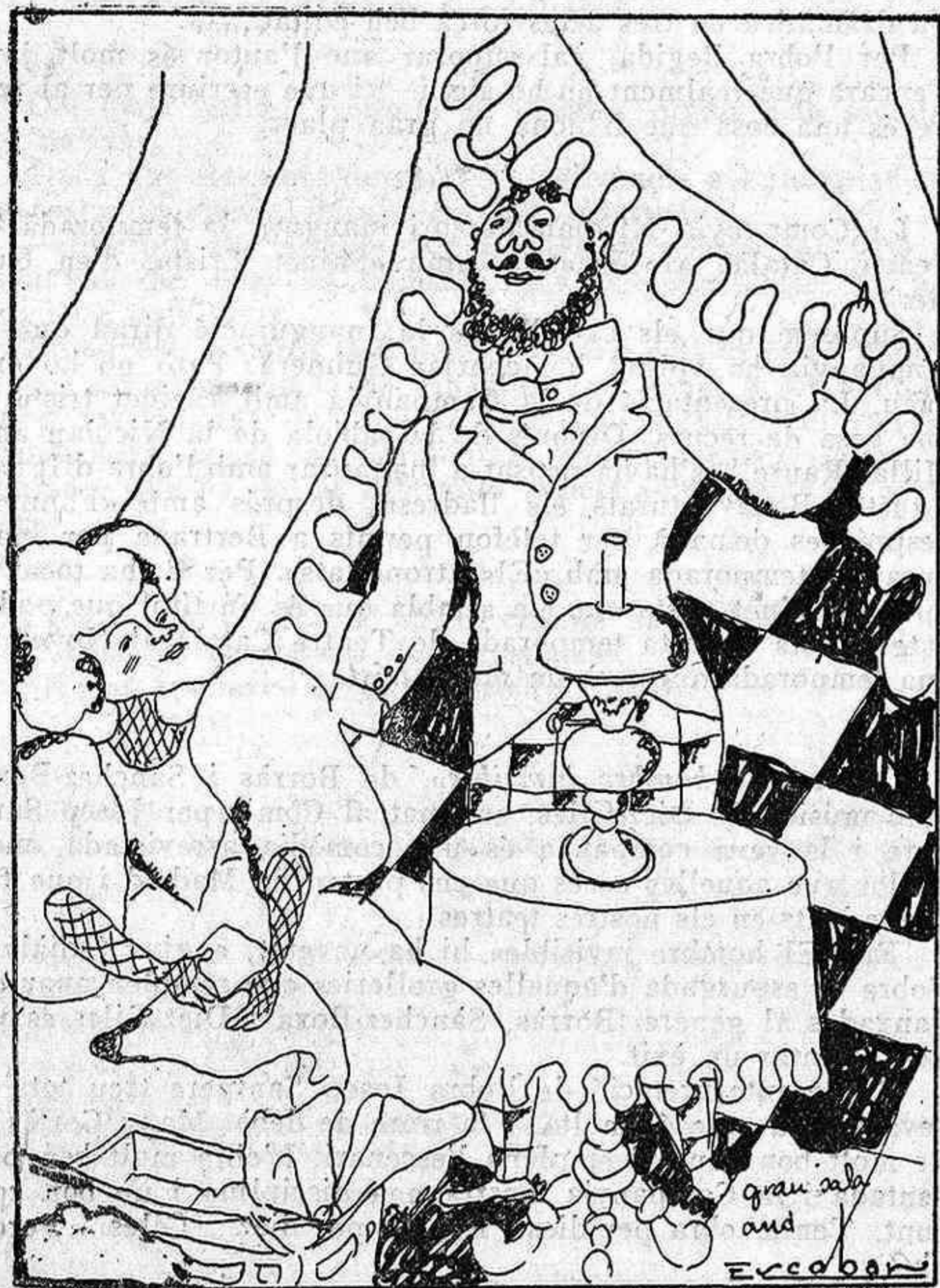
El subratllat *instituciones* és nostre, però ¿no haveu sentit tirar?

Tot sigui per l'eixamplament de la base de la República.

**

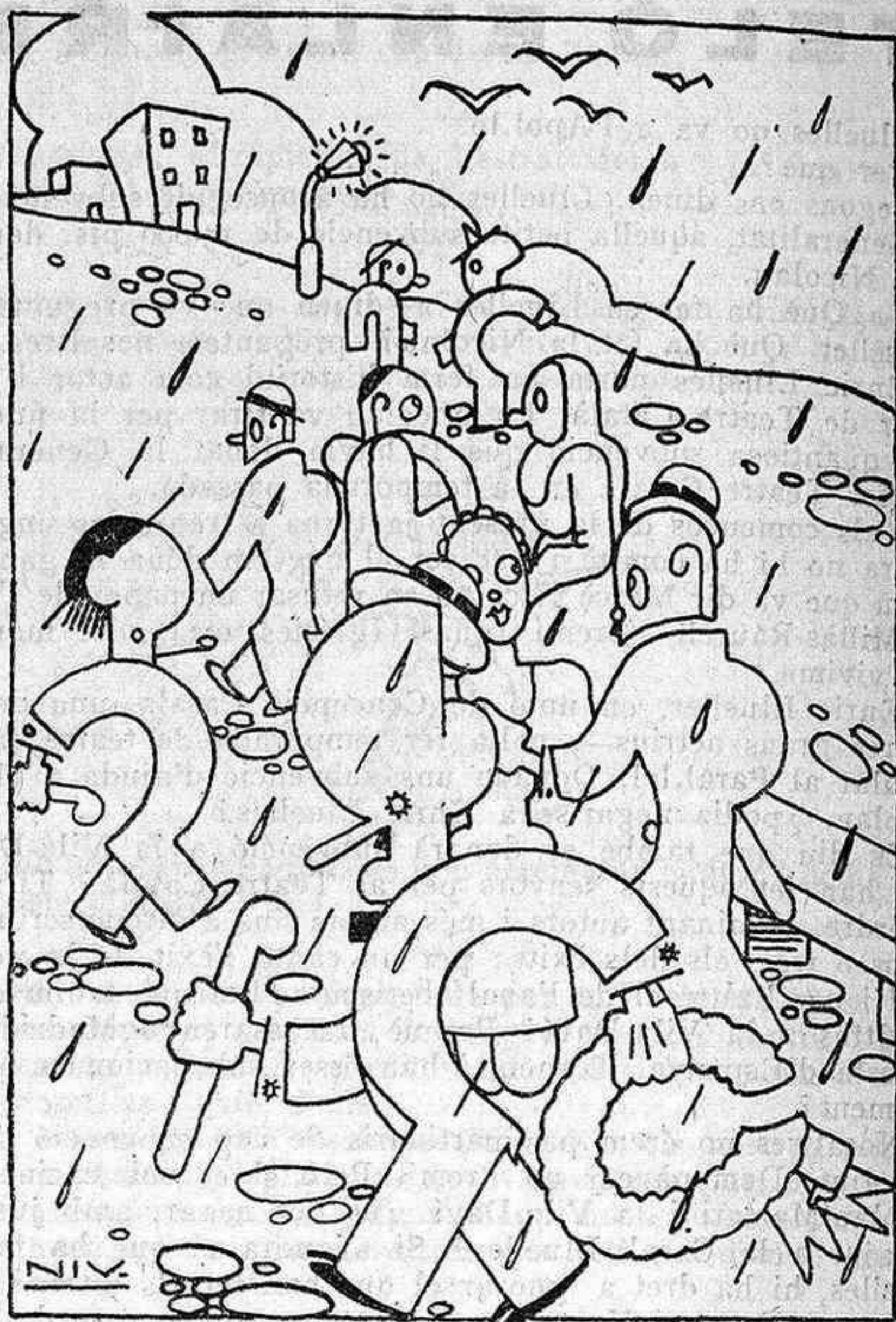
Ja sabem que a Madrid es celebra més un acudit que no pas una bona llei.

Un amic que ha vingut de l'ex-Cort, ens explica aquesta breu conversa de cafè:

Petrolí.

—Haurem de posar electricitat, Correlia! No vull un conflicte internacional.

Mal temps.

—Tinc la corona i em vaig a comprar la tinxera; home preparat val per dos.

—Como marino lo es más Rahola. Fíjate, sino, en que ra...ola.

—En efecto. Su antecesor no pasaba de A... Royo.

**

Tothom ha restat sorprès, àdhuc l'interessat, que en solucionar-se la, per ara, darrera crisi, hom encarregués la cartera d'Instrucció Pública al senyor Rocha.

Premi, sens dubte, a la modèstia.

Llegiu L'Esquella de la Torraixa

**

No sabem de què es queixen els monàrquics i els monarquitzants, car en el règim republicà han obtingut càrrecs que l'ex-Alfons XIII no s'havia atrevit a concedir-los ni en l'època pitjor de la seva decadència.

**

El diari «A. B. C.», testimoni de major excepció, feia remarcar que en l'anterior ministeri només hi havien dos ministres republicans històrics, Lerroux i Rocha. Els altres eren monàrquics el dia 14 d'abril i la majoria continuen essent-ho. La raó a un moro.

**

Per fi han tret l'estat de guerra i nosaltres tan fresquets. Els únics interessats en témer aquest estat d'excepció no n'havien fet mai cas. Aquesta és la veritat.

**

Què pretenen aquests senyors més papistes que el Papa?
Que els condecorin amb un Aliga Imperial o bé amb un
Toscano amb pallars i tot?
Per nosaltres, que... fumin de gust.

**

Ben garbellat, la *batalla de l'escola* que s'ha emprès el
senyor Codolà i Gualdo, ve a ésser com una mena de *conte*
de les misses.

I diem *misses* en el doble aspecte religiós i pecuniari.
En quelcom s'ha de conèixer que la República és laica.

**

Dreta, esquerres? Eleccions. Encara que sápigua greu al
senyor Cambó.

**

Els simpàtics xicots de l'«Ateneu Polytechnicum» n'han
cantat quatre de fresques a Manuel Brunet, aquest subjecte
que difama a gust de qui el paga.

Un comentarista deia:

—Hi ha a qui plauria que es confirmés la catalanitat de
Colom. Doncs, bé; jo estaria content que algú descobrís
que Brunet no és català. Així podria fer digna companyia
a Angulo, el sacristà de «El Debate» destacat a Barcelona.

**

I la censura? Bonà. Per ella no passa el temps. Com que
som gent pacífica de mena, esperem poder fer aviat la pau.
El que em sap més greu és fer el pau.

—Què et sembla la tieta?

—No t'ho diré pas; m'atonyinaries.

Es objecte de molts comentaris l'oficiositat que demostren,
o han demostrat, certs personatges en procurar que no s'en-
fadin certs peixos grossos del feixisme de fora casa, fins al
punt que han extremat les mesures de punició en un ter-
me que no s'havia fet mai contra el qui hagués insultat als
carlins o als alfonsins. No parlem ja d'atacs a la República,
perquè no compten.

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta tem-
porada grans avantatjes amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària
masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos
convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any
veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a
adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes

100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »

100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »

100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compro-
mís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta esco-
llint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb
classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta
a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pes-
setes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes for-
mes des de 30 pessetes

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8
ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confec-
cionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.

100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

Obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la
Vellesa d'Estalvi. Altres presents a proporció amb l'import de la compra.

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa
poden escriure i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres i
un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a
rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

Desant del

—¿Saps què és el que fa més por a alguns polítics? ¿No ho saps? Doncs, les urnes, home, les urnes!